

Alon diel siedmy

Pán pekiel

Alon sa prebral. Ležal na chladnej kamennej podlahe. Žmúril očami a snažil sa zistiť kde sa to vlastne nachádza.

Ocitol sa v tmavej cele a podľa vlhkého puchu usúdil, že niekde hlboko pod zemou. Na chodbe horela fakľa a jej žiara vrhala do miestnosti tieň mreží. Nebolo tam vôbec nič. Žiadna posteľ, prikrývka ani len kýbel s vodou.

Bolela ho hlava a snažil sa spomenúť na to, čo sa vlastne stalo a ako sa sem dostal. Spomínal si na svoje putovanie so Saritou a netopierou ženou Vesou. Pamätal si, že spolu prišli na starý hrad. Tam sa stretol s bohyňou temnoty. Ďalej si na nič nespomínal.

„Hej!“ zakričal z cely.

Odpovedala mu len jeho vlastná ozvena.

Zamykal mrežami. Ani sa nepohli. Boli očividne hrdzavé a staré, no držali pevne. Lapili ho ako potkana v pasci.

„Hej! Je tu niekto?!“ zahulákal.

Jeho hlas sa rozliehal prázdnyimi podzemnými chodbami.

Začal sa teda prechádzať hore dole po cele. Tak zistil, že je široká na päť krokov presne. Chodil a chodil až pokiaľ na neho neprišla únava. Potom si sadol na chladné kamene. Pozeral neprítomne pred seba. Nemal ani tušenia, koľko času ubehlo. Nemal podľa čoho určiť či je deň, alebo noc.

Hľadel cez mreže na fakľu. Tie väčšinou nevydržia horieť dlho, takže veľa času neubehlo. Cítil však únavu, akoby nespál aspoň dva dni. Celý zúfalý sa zvalil na podlahu a privrel oči.

Zobudil sa stuhnutý a polámaný. Na tvrdej zemi sa spalo veľmi zle. Všimol si, že fakľa na stene stále horí. Buď spal tak krátko, alebo ju niekto medzičasom vymenil.

Trápil ho hlad a vyprahnuté sucho v ústach.

Pozeral sa na horiacu fakľu cez hrdzavé mreže akoby ho začarovala. V mysli narátal do sto a nechtom vyryl do steny čiarku. Potom znova narátal do sto a zase urobil na stenu čiarku. Takto pokračoval veľmi dlho. Čas plynul a on počítal ako fanatik. Niektoré čiarky na stene už boli vyryté aj s krvou, ktorá mu vytekala spod zodratých nechtov.

Bolesť mu nedovolila pokračovať. Celá jednu stenu zakrývali čiary.

Unavený a strhaný Alon tomu nechápal. Žiadna fakľa na svete nevydrží horieť tak dlho. Ako to

bolo možné? Prišiel o zdravý rozum?

Prišla na neho únava.

Zavrel oči a zaspal na kamennej podlahe, ležal v kráľovskej posteli.

„Vstávaj,“ povedal niekto.

Alon otvoril oči. Na druhej strane mreží stála akási postava. Bola to samotná bohyňa temnoty Umbra. Mala na sebe svoje majestátne čierne šaty. Prenikavými červenými očami si prezerala zúboženého väzňa. Cez mreže položila na zem mech s vodou.

Vyhladovaný a smädný Alon sa vrhol na mech ako divoch. Vypil ho na pár dúškov.

„Drahý Alon,“ hovorila Umbra. „Vieš, prečo si tu?“

„Pusti ma!“ zakričal a začal mykať mrežami. Bolo to márne. „Počuješ? Pusti ma!“

Umbra sa ani len nepohla. S materinským úsmevom na perách sa na neho pozerala.

„Hej!“ zhúkol Alon.

„Upokoj sa,“ vyzvala ho bohyňa temnoty. „Ako sa cítiš?“

„Zle,“ odfrkol Alon.

„Pán pekiel sa musí prebudiť,“ povedala Umbra. „Fyzické telo nie je dôležité.“

„Čo?“ čudoval sa.

„Pán pekiel povstane,“ hovorila ďalej bohyňa. „A s jeho pomocou otvoríme bránu do pekla. Spasitelia nám pomôžu.“

Alon sa zamračil. „Čo to rozprávaš za nezmysly?“

Bohyňa temnoty sa uprene zahľadela do jeho očí. Cítil sa akoby mu do srdca niekto bodol nôž.

Nastala tma.

Akýsi hlas sa rozliehal nekonečnou prázdnotou. Prichádzal odvšadiaľ a odnikiaľ zároveň.

„Alon,“ hovoril ženský hlas. „Alon... Alon...“

Niekde ten hlas už počul. Bol mu známy, no nevedel si ho s spojiť s podobizňou.

„Alon...“ ozývalo sa pustým prázdnom.

Strhol sa zo sna a divoko sa pozeral okolo. Stále bol v tej odpornej cele. Na stene oproti horela fakľa. Prečo vydržala horieť tak dlho?

Začal sa prechádzať po cele hore a dole. Zdalo sa mu to, alebo mal akýsi zvláštny sen? Asi už začínal blúzniť.

Čas plynul a on sa pomaly, ale isto stával bláznom.

Chodil po cele, spal na zemi a sem tam našiel pri mrežiach mech s vodou, alebo suchý krajec chleba. Koľko dní tu už bol zavretý?

Nahováral sám sebe, že to tu nie je až také zlé. Mal svoje miesto na zemi kde spával. Smrad mu už neprekážal. Naučil sa ho ignorovať. Sem tam sa mu snívalo, že ho niekto volá, no nikdy si nevedel spomenúť kto.

Ubehli dni a možno týždne. Nedalo sa to určiť. Fakľa horela stále rovnako.

Niekedy sa zhováral sám so sebou. Rozprával si svoje vlastné zážitky. Zdali sa mu byť cudzie a absurdné. Bolo takmer nemožné si predstaviť, že existuje niečo iné ako táto malá cela.

„Alon,“ ozval sa hlas. „Alon.“

Prenikal prázdnotou. Prichádzal zo všetkým strán, akoby sa nachádzal na hranici medzi skutočným svetom a snom. Plával nekonečným priestorom ako duša, ktorá opustila telo.

„Alon...“

„Čo?“ opýtal sa napokon.

„To som ja,“ riekol ženský hlas. „Tera.“

„Tera?“ zopakoval to meno. V mysli sa mu vynoril obraz mladej ženy popolavých vlasov v ľahkých zelených šatách. Bola štíhla ako prútik a mala bledú pokožku.

„Čarodejnica lesa?“ spýtal sa nesmelو.

„Áno, to som ja.“

„Čo chceš?“

„Prihovám sa ti z veľkej diaľky. Dostala som sa do tvojich snov.“

„Ja snívam?“

„Áno, ale to nie je teraz dôležité.“

„Čo sa to deje?“ pýtal sa naliehavo Alon.

„Snažím sa s tebou spojiť už dlho. Konečne sa mi to podarilo. Pomohla mi Constanza.“

„Constanza?“ opýtal sa samého seba. Teraz v mysli videl obraz mladej plavovlasej šľachtickej. Mala za opaskom dýku s pentagramom na rukováti. Snobský výraz v tvári prezrádzal, že nepochybne patrí k spoločenskej elite. Alon si na tú ženu matne spomínal. Ich cesty sa rozdelili, keď ich napadol pekelný barón.

„V jej dýke je zachytená tvoja esencia,“ vysvetľovala Tera. „Podľa toho som sa s tebou dokázala spojiť.“

„Ona...“ čudoval sa Alon. „Ona prežila?“

„Áno, ale to nie je podstatné. Počúvaj ma dobre, Alon. Niekto sa snaží získať temnotu, ktorá sa v tebe ukrýva.“

„Temnotu vo mne?“

„Áno. Máš v sebe pána pekiel.“

„Čo?“ vyhrkol Alon.

„Ty si priviedol démonov do nášho sveta. Objavili ho vďaka temnote, ktorá ti prúdi v žilách.“

„Nie,“ odsekol. „To nie je pravda.“

„Alon,“ oslovila ho Tera. „Niekto sa ťa snaží priviesť na pokraj síl. Chcú zničiť tvoje hmotné telo. Nepotrvá dlho a začnú ťa mučiť. Jedine tak môže vyplávať na povrch tvoja skutočná sila. Tá, ktorá patrí pánovi pekiel. Tvoje telo nemôže zomrieť, lebo s ním zomrie aj on. Ak budeš na pokraji síl, tak sa uvoľní esencia temnoty, aby zachránila tvoje telo.“

Alon si spomenul na nevysvetliteľné návaly energie. Tie prichádzali vždy keď sa sa ocitol na pokraji síl. „Prečo teraz necítim tú silu?“ spýtal sa napokon.

„Niekto ju blokuje, alebo ju z teba odkláňa preč. Je to súčasť akéhosi rituálu. Potrebujú zachytiť veľký nával energie. To sa dá len vtedy, ak bude tvoje fyzické telo pred smrťou a tvoja myseľ zničená. Keď si budeš myslieť, že si sa zbláznil, príde na rad mučenie fyzického tela. Najskôr musia zničiť tvoju myseľ.“

„Preto ma tu zavreli,“ zhodnotil Alon. „Čo mám robiť?“

„Musíš odtiaľ ujsť, nech si kdekoľvek.“

„Nemôžem,“ odpovedal Alon. „Som zavretý v cele niekde pod zemou.“

„Pokúsim sa odblokovať časť tej energie. Bud' opatrný. Čakáme ťa,“ hovorila Tera, no jej hlas bol stále a slabší. „Musíš prísť do Skálie. Alon, počuješ ma? Dostaň sa do Skálie...“ Nedokončila vetu. Jej slová sa rozplynuli.

Alon cítil, ako sa vytráca z tohto prázdneho sveta snov a je vtáňovaný do hmotného tela.

Zobudil sa na chladnej a tvrdej podlahe vo svojej cele. Na stene tradične horela fakľa. Slzy sa mu tlačili do očí. Triasol sa od zimy. Bol slabý a pochudnutý. Najradšej by s tým všetkým skončil. Premýšľal, že si bude trieskať hlavu o stenu až kým neumrie. Iné východisko nevidel.

V tom si spomenul na akýsi zvláštny sen. Sníval o lesnej čarodejnici, ktorú kedysi stretol. Rozprávali sa spolu, no pamätal si na to len veľmi matne.

Odrazu pocítil nával akejsi energie. Vyskočil na nohy. Začal sa triasť. Koža na celom tele ho svrbela, až ho to privádzalo do šialenstva. Srdce mu bilo hlasno ako hromy počas búrky.

Chytil mreže a začal nimi triasť. Pohli sa len o pol prsta. Zo stropu popadali kamienky a prach.

Zatlačil do nich plnou silou. Niečo hlasno prasklo. Vedľa nôh mu spadol kus kameňa, ktorý vypadol zo steny. Mreže ostali vykrivené a urobila sa v nich malá medzera.

Alon sa ňou sotva predral. Oškrel si pri tom ruku, no bol konečne voľný.

Chytil fakľu, ktorá stále horela na stene chodby. Len čo sa jej dotkol, tak plameň zhasol.

Ostala nepriehľadná tma. Nevidel si ani na špičku nosa.

Vykročil do temnoty. Musel sa hýbať, inak by sa zbláznil. Rukami pred sebou šmátral v tme.

Započul kroky.

Zastavil a oprel sa o stenu. Kroky prichádzali spoza rohu. Nieкто sa blížil. Chodbu osvetlila žiara ohňa.

Bol to muž s odhalenou hrud'ou a pomalo'ovanou tvárou. V ruke zvieral fakľu a za opaskom mal dýku.

Alon na neho skočil ako zúrivy pes.

Ten chudák sa preľakol a ani si nestihol uvedomiť, čo sa vlastne deje. Alon ho zdrapil za krk a holými rukami mu vytrhol hrtan.

Muž spadol na chladnú zem. O chvíľu bude po ňom. Udusí sa vlastnou krvou.

Alon vzal fakľu, ktorá tomu prisluhovačovi vypadla z rúk. Teraz pred seba videl aspoň na pár krokov.

Blúdil podzemnými katakombami a snažil sa nájsť východ. Už sa mu zdalo, že ho nikdy nenájde, no v tom sa pred ním z temnoty vynorili akési dvere.

Pomaly ich otvoril.

Ovalil ho hnilobný zápach, až ho naplo. V ústach cítil kyslo-horkú chuť žľči.

Fakľu vložil do držiaka na stene a rozhlíadal sa. Nachádzal sa v temnej mučiarni. Na stoloch ležali mŕtve telá zmrzačených ľudí. Niektorým chýbali končatiny, iných zbičovali na nepoznanie. Všade na podlahe bola lepkavá krv a odrezky ľudských koží, vytrhané nechty, či celé odseknuté končatiny.

Alon mal čo robiť, aby sa nepovracal. Ešte že mal prázdny žalúdok. Vošiel hlbšie do miestnosti.

Odrazu sa čosi pohlo. Ozvalo sa chrčanie.

Alon sa preľakol a opatrne sa otočil.

Na jednom stole si všimol mužské telo stiahnuté z kože. Videl len krvavé šľachy, rebrové kosti a obnažené svalstvo. Koža toho úbožiaka visela zo stola ako keď nieкто stiahne kožu z kuraťa. Najhoršie však bolo to, že ešte žil.

Z nosa mu tiekla krv a všade mal rezné rany. Zrejme sa nieкто pokúšal stiahnuť kožu aj z jeho

tváre, alebo si to odložili na neskôr. Ten znetvorený chudák sa pozeral na Alona bielymi očami plnými strachu a bolesti.

Zachrčal. Z úst mu vyšla červená pena. Alon mu síce nerozumel, ale videl mu to v očiach: „Zabi ma.“

Alon si povzdychol. Chytil toho zúboženého muža za krk a stisol ho z celej sily. Niečo chruplo. Muž naposledy vydýchol.

Roztriasli sa mu ruky. Spomenul si na to, čo mu kedysi prezradila Sarita. Tento kult mučil ľudí v akomsi rituáli, aby spojil ich dušu s peklom. Ľudia, ktorí mučenie prežijú sú potom schopní ovládať silu zlatého svetla. Možno tu kedysi mučili podobným spôsobom aj Saritu. Nikdy by si však nedokázal predstaviť, kam až ľudská krutosť dokáže zájsť. Táto mučiareň bola morbidnou pripomienkou toho, čoho sú ľudia schopní. Alonovi sa v hlave naskytla otázka: Čím sa líšime od démonov? Nie sú práve ľudia skutočnými démonmi?

Odrazu zavrzgali dvere na opačnom konci mučiarnie. Dnu vošli dve osoby s pomaľovanými tvármi. Jeden muž a jedna žena.

„Hej!“ zhúkol muž. „Čo tu robíš?“

Alon stále cítil obrovský nával energie. Rozbehol sa pomedzi stoly s mŕtvolami priamo na nich. Mužovi vrazil päťou priamo na nos a ten sa zrútil k zemi.

Žena sa pokúsila vytasíť dýku a bodnúť ho. Alon bol rýchlejší. Chytil jej hlavu a zúrivo ňou trieskal o stenu, až jej praskla lebka ako keď niekto zatne sekeru do polena.

Omráčený muž na zemi sa pokúsil nemotorne vstať a hneď dostal niekoľko kopancov priamo do hlavy.

Alon nemal čas premyslieť si ďalšie kroky. Pudovo sa rozbehol dverami von. Ocitol sa na točenom schodisku. Utekal hore ako blázon. Zdalo sa, že tie schody sú nekonečné. Už sa mu začínala točiť hlava.

Konečne vybehol do nejakej prázdnej hradnej miestnosti. Na stenách viseli staré pavučiny. V tmavom rohu sa niekto krčil. Bola to žena. Z chrbta jej vyrastali netopierie krídla. Na čele mala dva čierne rohy.

„Ach!“ skríkla netopieria žena a zamračila sa na Alona. „Vyplašil si mi potkana!“

„Vesa?“ čudoval sa Alon. „Si to ty?“

„Áno, som to ja,“ odpovedala mu. „A ty si Alon. Toto náhodou viem.“

„Náhodou? Ved' sme spolu cestovali.“

„Čo je tam dole?“ vypytovala sa dychtivo. „Nenašiel si tam myši? Alebo potkany?“

„Nie.“

„A čo si tam robil? Vyzeráš ako suchý konár. Prečo sa nenaješ?“

„Čože?“ nechápal Alon.

„Bohyňa temnoty mi dovolila na hrade chytať myši a potkany,“ začala vysvetľovať Vesa. „Ale povedala, že nemôžem ísť do podzemia. Vraj mám čakať, kým si pre mňa nepríde nový pán.“

Alon nemal silu ani náladu reagovať. Premýšľal, čo by mal urobiť. Cítil, že ho pomaly opúšťa energia. Ak z hradu neutečie čím skôr, tak sa zrúti od únavy a znova ho zavrú do temnej cely.

„Kde je Sarita?“ spýtal sa napokon.

„Hm,“ zamyslela sa Vesa. „Videla som ju za mrežami. Nedokáže rozprávať. Doniesla som jej myšku. Takú malú, že nech si dá, ale nechcela. Tak som ju zožrala ja.“

Niečo nebolo v poriadku. Alon to cítil vo svojom vnútri. Pred očami sa mu zjavil obraz krvavej rieky, akoby sa mihnutím oka premiestnil do pekla.

V nej plávali zvyšky ľudských tiel. Na brehu sa krútili tisíce odporných červov. Požierali pozostatky vyvrhnuté riekou na breh.

Zažmurkal.

Vrátil sa do pustej miestnosti na hrade. Stála pred ním Vespertília. Pozerala mu do tváre a špúlila pri tom zvláštne pery.

„Cítiš to tiež?“ spýtala sa ho.

„Neviem,“ odpovedal roztraseným hlasom. „Sú to démoni?“ spýtal sa.

Vesa prikývla. „Pekelný barón,“ odpovedala. „Blíži sa. Ajaj, zase nás našiel. Blíži sa k hradu. Cítim to. Toto náhodou viem. Ale ako?“ Netopieria žena si Alona pozorne prezrela od hlavy po paty, akoby videla niečo viac než len pochudnutého muža. „Ty!“ skríkla. „Cíti teba! Preto sem ide!“

„Čo?“ nechápal Alon.

„Ide z teba niečo, cítim to.“

Alon si domyslel, že pekelný barón zrejme vycítil nával energie. Vraj mala patriť pánovi pekiel, nech to bol ktokoľvek.

„Myslíš, že ide po mne?“ opýtal sa.

„Hm,“ zamyslela sa Vesa. „Podľa mňa áno. Ide z teba niečo pekelné. Áno ide. Tieto veci náhodou viem.“

„Dokážeš ma priviesť k Sarite?“ spýtal sa naliehavo Alon.

„Trafím tam,“ prikývla Vesa.

„Tak poďme. Rýchlo!“

„Tadiaľto!“ Vesa sa rozbehla ku dverám. Alon jej utekal v päťách.

Alon a Vesa mali šťastie. Starý hrad bol takmer prázdny. Zdalo sa, že bojovníci s pomalovanými tvármi sa hrnú von, akoby na nich niekto útočil.

Vesa opatrne nazrela spoza rohu do pustej hradnej chodby. Nikoho nevidela. „Tam,“ riekla. „Na konci je cela. Tam je Sarita.“

Alon prikývol a vykročil.

Chodbu lemovali zamrežované cely. Všetky boli prázdne, okrem tej poslednej. Tam ležala na prični osoba zahalená v starom otrhanom rúchu a s kapucňou na hlave.

„Sarita,“ oslovil ju Alon cez staré mreže.

Ona sa obzrela a keď si všimla, kto je pred celou, vyskočila na nohy. Pod hlbokou kapucňou sa ukrývala jemná, no unavená tvár mladej ženy. Mala prenikavé zlaté oči a v nose zlatý krúžok.

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej.

Sarita nesúhlasne zakývala hlavou. Potom chytila mreže a pokývala nimi. Mykla plecami a ukázala na zámok.

„Čo?“ nechápal Alon.

„Nemôže hovoriť,“ pridala sa Vesa. „Ukradli jej hlas. Podľa mňa sa snaží povedať, že treba odomknúť celu.“

Žena v starom rúchu prikývla. Znovu zamykala mrežami, akoby ich chcela vytrhnúť. Ani sa nepohli.

„Dobre, dobre,“ odfrkol Alon. „Kde je kľúč?“

Sarita mykla plecami.

„Podľa mňa,“ spustila Vesa a zatrepala krídlami, „ho bude mať žalárnik. Ten má taký zväzok kľúčov a stále štrngá, keď chodí. Toto náhodou viem. Ale videla som ho utekať von z hradu spolu s ostatnými.“

„Zabudni na kľúče,“ povedal Alon. Energia pána pekiel mu dodala silu. Zdrapil mreže holými rukami a pokúsil sa ich roztrhnúť. Tie sa napokon poddali. Musel síce napnúť všetky svaly na zúboženom tele, no dokázal ich ohnúť.

Sarita sa sotva predrala cez vykrivené mreže. Chvíľu sa zdalo, že v nich ostane zaseknutá, no potom vydýchla všetok vzduch z pľúc a nejako sa jej podarilo dostať sa z cely von.

Alon sa opieral chrbtom o stenu a ledva sa držal na nohách. Ruky sa mu triasli. Dlho to nevydrží. Pri zmysloch ho držala už len sila vôle.

„No čo?“ spýtala sa netopieria žena a štuchla ho laktom. „Aký je plán?“

Alon si nahlas vzdychol. „Neviem,“ odvetil.

Sarita na nič nečakala a bez slova sa vybrala chodbou. Jej rázny a rýchlo krok naznačil, že presne vedela kam ide. Alon a Vesa ju nasledovali.

Hrad zival prázdnotou. Sarita vybehla schodmi na najvyššie poschodie a zastavila sa až pred masívnymi dverami. Podlahu zakrýval čierny koberec. Na stenách viseli namaľované rôzne obrazce zaschnutou krvou.

Z vonku sa ozýval krik a štekanie rozkazov. Alon nazrel z okna. Naskytl sa mu výhľad priamo na hradný dvor. Medzi pozostatkami ľudí a kopami kostier sa zhromažďovali bojovníci s pomaľovanými tvármi. V rukách držali sekery.

„Niečo sa deje,“ poznamenal Alon.

„Démoni,“ odvetila Vesa. Postavila sa na špičky a nazrela z okna von. „Sú pred hradom. Čakajú na nich.“

Sarita sa zatiaľ nemo pozerala na dvere v strede chodby. Nasucho prehltna a otvorila ich. Vstúpila do miestnosti.

Bola to prepychová izba s obrovskou kráľovskou posteľou. Na malom stolíku vedľa postele horela hrubá svieca. Drahý nábytok lemoval steny. V otvorenej skrini viselo niekoľko honosných čiernych šiat. Na stole vedľa sa kopili rôzne knihy a zvitky.

Vedľa postele stála zlatá klieť, ktorá na čiernom koberci doslova žiarila. Sarita sa k nej rozbehla. Zdvihla ju nad hlavu a celou silou ju šmarila o zem. Dvierka na klieť sa otvorili.

Sarita sa nadýchla z plných pľúc. „Ach,“ povzdychla si. „Konečne.“

Vesa k nej priskočila. „V tej klieť bol tvoj hlas, že?“

„Áno,“ odvetila Sarita.

„Inak,“ pokračovala Vesa, „tu býva bohyňa temnoty. Nemali by sme tu byť. Keď na to príde, tak nás zahluší. Toto náhodou viem.“

Sarita len nedbalo mávla rukou. Stále nemohla uveriť tomu, že sa jej vrátil hlas.

Alon si zatiaľ prezrel celú miestnosť. Na vlastné prekvapenie si všimol vedľa stola svoju pošvu aj s mečom. Hneď si ju prichytil na opasok. Musel ho však poriadne utiahnuť. Z toľkého hladovania v žalári značne pochudol. Dokonca aj meč, ktorý mu robil spoločnosť takmer celý život sa zdal byť prit'ažký.

Potom sa začal prehrabávať medzi papiermi a knihami na stole. Jeho pozornosť zaujal jeden, na ktorom bolo napísane: „zlatý otrok, Sarita.“

Zapichol do neho prst a začal potichu čítať. Písalo sa tam o budúcom kupcovi. Akýsi muž menom Jarmyl Strych zo Skálie mal byť nový vlastník Sarity.

„Hej!“ zakričal Alon. „Pozrite sa na toto,“ dodal a zamával papierom.

„Čo to je?“ spýtala sa ho Sarita a pristúpila k nemu.

„Predali ťa,“ povedal a strčil jej do rúk papier. „Tu sa to píše.“

Sarita očami prebehla papier. Bola to zmluva o predaji. Niekoľko za ňu zaplatil štedrú sumu. Kto vlastní kľetku s hlasom, ten vlastní aj zlatého otroka.

„Jarmyl Strych,“ pošepkala. „Zo Skálie.“ Potom papier pokrčila a odložila do vrečka na rúchu. Vzala z nočného stolíka hrubú sviecu a podpálila ňou posteľ. Obliečky sa chytili raz dva a zbĺkli v plameňoch.

„Čo to robíš?“ prekvapil sa Alon.

„Všetko musí zhorieť,“ odpovedala mu ako sa v jej zlatých očiach odrážali plamene. Oheň sa šírila rýchlo.

„Musíme ísť,“ naliehal Alon a potiahol Saritu za ruku. „No tak, ideme!“

Všetci traja vybehli z izby na chodbu a zabuchli dvere. Prepychová miestnosť čoskoro zhorí na popol.

„Čo teraz?“ spýtal sa naliehavo Alon, len čo vyšli na chodbu.

Sarita mu venovala pohľad. „Niečo ma napadlo.“

Na hradnom nádvorí sa zhromaždili desiatky bojovníkov a bojovníčok so sekerami a pomaľovanými tvármi. Vyčkávali bok po boku a nedočkavo hľadeli na vstupnú bránu.

Za zástupom svojich verných prisluhovačov stála samotná bohyňa temnoty odetá v majestátnych čiernych šatách, akoby sa chystala na ples. Cítila prítomnosť démonov. Konečne prišli.

Brána sa rozletela a na dvor medzi hradbami vleteli hromady čiernych démonov s ostrými pazúrami a ešte ostrejšími zubami. Vrieskali a poskakovali ako šialení. Cerili zuby na bojovníkov, no neútočili, akoby boli uviazaní na neviditeľnom lane. Takmer ako pes na reťazi, ktorý by chcel trhať, ale nemôže.

Na dvor vošiel ozrutánsky démon s hlavou býka a srstnatým mohutným takmer až ľudským telom, akurát s kopytami na nohách. Z rohov mu šľahali plamene. Jeho pekelné oči žiarili na červeno.

„Vitajte spasitelia!“ zakričala Umbra, bohyňa temnoty, spoza zástupu bojovníkov. „Máme pre vás dar. Spolu otvoríme bránu do pekla a oslobodíme tento svet!“

Býčí démon zahučal, sť a by medzi hradbami trieskali hromy. Starý hrad sa otriasol v základoch.

Strhla sa krvavá bitka. Čierni démoni sa vrhli na bojovníkov a trhali ich zaživa na kusy. To isté však platilo o démonoch. Tí padali pod ostrými čepeľami sekier.

Bohyňa temnoty neverila vlastným očiam. Urobila krok vzad. Pozerala sa na tú spúšť. Čo sa to dialo? Prečo démoni útočili?

Švihla rukami.

Nádvorím sa prehnila dunivá vlna neviditeľnej energie. Popadali na zem čierni démoni a taktiež bojovníci a bojovníčky. Tlak im polámal kosti a potrhával vnútornosti. Úlomky lebiek vyleteli do vzduchu a zdvihol sa prach, takmer akoby sa tadiaľ prehnil vzdušný vír.

Dokonca aj býčí démon pod nátlakom tej energie ustúpil vzad.

„Takto to nemalo byť,“ povedala bohyňa temnoty očividne vyvedená z miery. Zdvihla ruky. Bola pripravená vypustiť ďalšiu vlnu energie a skončiť tak s pekelným barónom.

V tom jej ktosi zapichol do chrbta dýku. Trčala z nej ako ihla z ihelničky. Umbra spadla na kolená.

Vtedy si všimla svojho vraha.

„Ty,“ precedila pomedzi zuby. Stála nad ňou žena v starom rúchu.

Bohyňa temnoty sa pokúsila vstať, no Sarita ju zdrapila za vlasy a v bez ľútosti jej podrezala hrdlo ako obyčajnej svini pri zabíjačke.

Umbra spadla tvárou na zem do kaluže vlastnej krvi.

Na dvor vyšiel Alon aj s Vesou.

Za nimi horel hrad. Z okien najvyššieho poschodia šľahali plamene. Pred nimi stál býčí démon a blokoval hlavnú bránu. Boli chytení v pasci.

„Teraz!“ zakričala Sarita. Z dlaní jej vyšlo intenzívne zlaté svetlo. Nebojácne sa rozbehla priamo na pekelného baróna. Obchádzala mŕtvolu démonov aj bojovníkov. Hneď za ňou v tesnom závese utekali Alon a Vesa.

Pekelný barón zaručal a zavrel oči pred silou zlatého svetla. Začal švihat rukami všade okolo seba. Uderil do hradby a na zem popadali úlomky kameňov.

Alon sa prešmykol za neho, zatiaľ čo mu Sarita svietila priamo do tváre zlatým svetlom. Mečom presekol démonovi šľachy na nohách.

Pekelný barón spadol na kolená.

Ostrá čepel mu preťala krk zas a znova niekoľkokrát.

Obrovský démon naposledy vydýchol. Jeho ohnivé rohy vyhasli. Teraz z nich stúpala len dym. Spadol nehybne na zem.

Cesta von z nádvorja bola voľná. Alon odložil meč do pošvy a Sarita nechala vyhasnúť zlaté svetlo. Vesa si neveriacky prezerala mŕtvolu ozrutného býčieho démona.

„Zdochol,“ poznamenala a kopla do neho. „Je tuhý ako nikto druhý,“ dodala. Obzrela sa a všimla si, že Alon a Sarita práve prešli cez bránu von. „Počkajte!“ zakričala a rozbehla sa za nimi.

Oblohu zakrývali čierne mračná. Vzduchom sa niesol zápach smrti.

Z hradného kopca sa naskytl dobrý výhľad na doliny. Alon stál na kraji skalnatého útesu a neveril vlastným očiam.

Hordy krvilačných čiernych démonov sa blížili cez nekonečné lúky priamo k hradu. Takto z výšky vyzerali ako mravce. Boli medzi nimi aj väčší démoni, ktorí vytŕčali z davu ako stožiare.

„Povedala som ti,“ prehovorila Sarita a postavila sa vedľa Alona, „že ten kozí démon, ktorého si zabil vtedy v lese nie je jediný. Je ich viac a idú sem. Pekelný barón bol len predvoj.“

Alon mlčal. Hrôzostrašný pohľad na démonické hordy mu nedovolil odpovedať. Únava ho oberala triezve myšlienky. Najradšej by si ľahol na zem, počkal na démonov a so všetkým skončil.

„Musíme ísť,“ povedala Sarita.

„Nevládzem,“ odvetil Alon a pozrel sa do jej zlatých očí. „Chod'te vy dve. Zober Vesu a utekajte.“

Sarita si povzdychla keď si uvedomila v akom zúboženom stave je. Svedčila o tom jeho vyblednutá tvár aj kruhy pod očami. Bol vychudnutý ako nejaký žobrák na ulici. Takto bude len na príťaž.

„Hej!“ zakričala Vesa. „Ideš s nami. Veď načo máme kone? Ha?“

„Kone?“ opýtal sa Alon.

„Hej,“ prikývla netopieria žena. „Tie na ktorých sme sem prišli. Sú dole v takej starej stajni. Dole pod kopcom v lese. Tam sú staré ruiny a v jednej z nich sú kone. Raz ma tam poslali chytať myši.“

„Ako sa tam ide?“

„Tadiaľ,“ ukázala dole pod kopec niekam do stromov. „Je to kúsok. Poznám skratku. Toto náhodou viem.“

„Ideme,“ zavelila Sarita.

Trojica opustila hradný kopec a úzkou kľukatou cestou pokračovali pomedzi stromy.

Stará polorozpadnutá stajňa našťastie nebola ďaleko. Okrem nej sa medzi stromami nachádzali ruiny domov, ktoré kedysi tvorili podhradie. Niekedy dávno to mohla byť dedina plná života. Dnes z nej ostali len rozpadnuté múry zakryté listím a prerastené kríkmi.

Alon vošiel do stajne ako prvý. Hneď ho ovalil zápach konského trusu a moču. Všade bzučali

otravné muchy.

Tri kone prekvapene nazreli z svojich boxov. Trčali im len hlavy. Sedlá, laná, ohlávky a všetko ostatné sa povalovalo len tak po zemi. Ktokoľvek sem tie kone zavrel buď neplánoval jazdiť, alebo o koňoch nič nevedel.

Alon teda zobral laná, uviazal ich koňom okolo krku a po jednom ich vyviedol von zo starej a smradľavej stajne. Už na prvý pohľad bolo jasné, že nie sú v najlepšej forme. Pochudnuté, smädné a špinavé kone nedôjdu ďaleko.

Tátoše osedlali raz dva. Nebol čas sa zdržiavať. Hordy démonov sa blížili k hradu.

„Ajaj,“ zahundrala Vesa ako sa snažila vyhupnúť do sedla. „Ja som to zabudla.“

„Sem dáš nohu do tohto strmeňa,“ povedal Alon. „Druhú nohu prehodiš cez sedlo a sadneš.“ Podoprel ju a pomohol jej vyšvihnúť sa hore. Do rúk jej vložil oťaž. „Tohto sa drž. Nepúšťaj to.“

Vesa prikývla. Na tvári strúhala rôzne grimasy. Na chrbte koňa sa cítila byť až príliš vysoko nad zemou.

Alon sa posadil do sedla ako posledný a urobil tak s veľkou námahou. Hrbil sa a cítil sa veľmi nepohodlne.

„Kam?“ spýtala sa Sarita.

„Do Skálie,“ odvetil Alon. „Musíme ísť do Skálie.“

Vesa začala naliehať: „Ale rýchlo. Blížia sa. Keď zistia, že pekelný barón zdochol tak...“ zakrútila očami. „Tak sa nahnevajú a... A ja neviem. Jednoducho budú nahnevaní. Toto náhodou viem.“

Alon popohlnal koňa do kroku.